

200705160/1.

Datum uitspraak: 15 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23093 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 12 april 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op 25 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

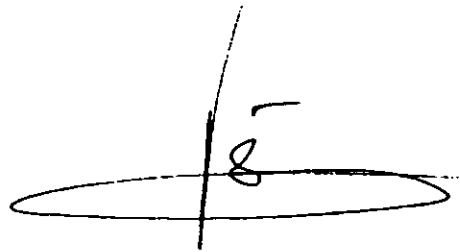
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

404.

Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 06/23093 (beroep) en AWB 05/56619 (voorlopige voorziening)

V-nr.:

inzake: geboren op van gestelde Ghanese
nationaliteit, met onbekende woon- of verblijfplaats, eiser/verzoeker, hierna te
noemen: eiser,
gemachtigde: mr. J.G. Watilete, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 17 november 2005 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland onmiddellijk uit eigen beweging moet verlaten. Bij bezwaarschrift van 14 december 2005 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij brief van 14 december 2005 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het bezwaar is beslist. Het bezwaar is bij besluit van 12 april 2006 ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 10 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 16 mei 2006 heeft deze rechtbank en zittingsplaats eiser medegedeeld dat het petium van het door eiser op 14 december 2005 ingediende verzoekschrift tot het treffen van een voorlopige voorziening zal worden opgevat als strekkende tot een verbod van uitzetting zolang niet op het ingediende beroepschrift is beslist. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 14 juni 2006. Op 4 juli 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 19 april 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 mei 2007. Eiser noch zijn gemachtigde zijn, na voorafgaande kennisgeving aan de rechtbank, ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Eiser heeft hier te lande nimmer rechtmatig verblijf gehad op grond van artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000.

2. Bij uitspraak van 7 september 2005 heeft de strafrechter eiser veroordeeld tot twee maanden gevangenisstraf wegens het begaan van een misdrijf op grond van artikel 231, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht (WvSr).

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser terecht op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst is verklaard. Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat het gelet op de ernst van het gepleegde delict en de hoogte van de veroordeling onterecht is dat hij ongewenst is verklaard. Er dient vanuit gegaan te worden dat de strafrechter bij het vonnis en de straftoemeting reeds rekening heeft gehouden met alle feiten en omstandigheden die door eiser naar voren zijn gebracht. Er bestaat dan ook geen reden om dit nogmaals te doen. Voorts is er geen sprake van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan de ongewenstverklaring van eiser achterwege dient te blijven. Het bezwaar is kennelijk ongegrond.

3. Eiser heeft aangevoerd dat verweerder gehouden is tot een zelfstandige belangenafweging, hetgeen in de bestreden beschikking onder verwijzing naar de strafrechter ten onrechte is verzuimd. Voorts is eiser ten onrechte niet gehoord. Tijdens een hoorzitting had eiser alle omstandigheden welke zich verzetten tegen het opleggen van de maatregel tot ongewenstverklaring nader kunnen toelichten.

4. In zijn verweerschrift heeft verweerder verwezen naar een uitspraak van de rechtbank Zwolle van 30 november 2007 (de rechtbank begrijpt 30 november 2006), AWB 06/25075, waarin de rechtbank heeft overwogen dat de ernst van de gepleegde feiten tot uitdrukking komt in de opgelegde straf en dat het aan de strafrechter is om te beoordelen of er verzachtende omstandigheden gevonden kunnen worden bij de beoordeling van de door de vreemdeling gepleegde strafbare feiten.

5. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling door Onze Minister (thans Staatssecretaris) ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000.

6. Ingevolge hetgeen is bepaald in paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) – voor zover hier van belang – kan een vreemdeling op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst worden verklaard indien er sprake is van een geval waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel van ten minste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.

7. Niet in geschil is dat eiser ten tijde van het bestreden besluit geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 had en dat hij is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden. Dat verweerder evenwel in het voorliggende geval redelijkerwijs van de in artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 neergelegde discretionaire bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken, wordt door eiser betwist.

8. Eiser heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de bijzondere omstandigheden

waaronder eiser het strafbare feit heeft gepleegd in de besluitvorming te betrekken. Hiervoor geldt het volgende. Voor de strafrechter is van belang om vast te stellen of een strafbaar feit is gepleegd, of de verdachte daarvoor strafbaar is en welke straf of maatregel vervolgens passend is. Bij deze besluitvorming betreft de strafrechter mede alle aspecten die betrekking hebben op de persoon van de verdachte. Verweerder is gehouden om bij de vraag of hij tot ongewenstverklaring kan overgaan een andere afweging te maken dan de strafrechter. Verweerder gaat uit van de belangen van de openbare orde en betreft daarbij de inzichten en argumenten van eiser. Bij die afweging speelt het bewezen geachte strafbare feit een belangrijke rol. Immers, het plegen van dit feit maakt dat het vermoeden bepaald niet uit de lucht gegrepen is dat eiser voor de toekomst een gevaar voor die openbare orde vormt. Het is echter aan eiser om eigen argumenten en belangen daartegenover te stellen. Het is niet uitgesloten dat dit, anders dan verweerder meent, argumenten zijn, die ook bij de strafrechter naar voren zijn gebracht, want de belangen die verweerder behartigt zijn niet dezelfde als die de strafrechter in het oog houdt. Een herhaling van die argumenten is dus niet persé nutteloos, maar eiser moet er wel mee komen. Het is nu opvallend, dat eiser in het gehoor dat aan de ongewenstverklaring voorafging noch in de gronden van het bezwaariening feitelijk argument heeft genoemd waarom hij geen gevaar voor de openbare orde zou vormen. Verweerder kon dus overwegen in het bestreden besluit dat geen sprake is van bijzondere feiten of omstandigheden. Daarmee was verweerder vrij om bij afweging van alle belangen zonder meer de strafrechtelijke veroordeling doorslaggevend te achten.

9. Met betrekking tot de stelling van eiser dat verweerder hem ten onrechte niet heeft gehoord op zijn bezwaarschrift overweegt de rechtbank als volgt. Artikel 7:2 van de Awb bepaalt dat een bestuursorgaan belanghebbenden in de gelegenheid stelt te worden gehoord voordat het bestuursorgaan op het bezwaar beslist. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Het horen vormt een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure en daarvan kan slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er naar objectieve maatstaven bezien op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over kan bestaan dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend oordeel.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het vorenstaande, van het horen kunnen afzien. Door eiser zijn in bezwaar geen nieuwe relevante omstandigheden aangevoerd waarin verweerder een aanknopingspunt had moeten zien voor het horen van eiser.

10. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

11. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

12. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

13. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

14. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IV. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/23093

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 05/56619

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 22 juni 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, tevens
voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L. van Leer, griffier, en bekendgemaakt door
verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op 25 JUN 2007

Conc.: ML
Coll: 08
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGERECHTSHOF TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

WATTILETE

advocaten

mr. J.G. Wattilete
mr. M.O. Wattilete
dr. mr. E. Tobira

Achillesstraat 95-97 hs
1076 PX Amsterdam
Telefoon: 020 6760266
Telefax: 020 6764548
wattilete-advocaten@hemet.nl

PER TELEFAX: 070-365 13 80 (* en per gewone post)

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 HC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4563	
B	23 JUL 2007
ZAAKNR.	
AAN: 1/	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amsterdam, 23 juli 2007

Inzake: hoger beroep van tegen de uitspraak d.d. 22 juni 2007 en verzonden 25 juni 2007, van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam

BEROEPSCHRIFT

Appellant, geboren op van Ghanese nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Amsterdam aan de Achillesstraat 95-97 hs (1076 PX), ten kantore van advocaat en procureur mr. J. Wattilete, welke door appellant bepaaldelijk daartoe gevolmachtigd namens hem dit beroepschrift ondertekent en indient.

Appellant heeft bij beroepschrift van 10 mei 2006 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder om appellant d.d. 12 april 2006 ongewenst te verklaren.

Het beroep is behandeld ter openbare terechtzitting van 11 mei 2007. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting vervolgens gesloten. De rechtbank heeft op 22 juni 2006 uitspraak gedaan en het beroep tegen besluit van verweerder om appellant d.d. 12 april 2006 ongewenst te verklaren ongegrond verklaard, waarbij het verzoek om vergoeding van het griffierecht en de gemaakte proceskosten is afgewezen. Een kopie van die uitspraak is bijgevoegd.

Appellant kan zich niet verenigen met de inhoud van voornoemde uitspraak en stelt middels deze daartegen hoger beroep in, daartoe de volgende grief aanvoerende.

WATTILETE

advocaten

Grief

Ten onrechte overweegt de rechtbank het volgende (overweging 8):

'Verweerder gaat uit van de belangen van de openbare orde en betreft daarbij de inzichten en argumenten van eiser. Bij die afweging speelt het bewezen geachte strafbare feit een belangrijke rol. Immers, het plegen van dit feit maakt dat het vermoeden bepaald niet uit de lucht gegrepen is dat eiser voor de toekomst een gevaar voor die openbare orde vormt'.

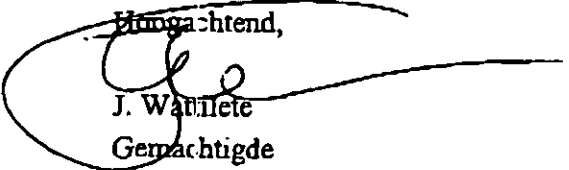
'Daarmee was verweerder vrij om bij afweging van alle belangen zonder meer de strafrechtelijke veroordeling doorslaggevend te achten'.

Toelichting.

De rechtbank miskent hiermee het feit dat verweerder op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een gevaar voor de openbare orde vormt. Dat appellant eenmaal door de strafrechter is veroordeeld voor een strafbaar feit en daarvoor ook gestraft is, kan en mag niet tot het vermoeden leiden dat appellant in de toekomst nogmaals een strafbaar feit zal plegen. Bovendien, nu de rechtbank het over de toekomst heeft, meent verzoeker dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de samenleving. Appellant heeft zich bovendien onberispelijk gedragen tijdens zijn detentie en sindsdien is hij niet in aanraking geweest met Justitie. Appellant verwijst naar de beschikking van de IND in de zaak met kenmerk 2007-03-29, Staatssecretaris van Justitie, 9612-18-4074 + ACVZ advies waarin geoordeeld wordt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene geen actuele, werkelijke en ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving meer vormt.

Afgezien van het feit dat appellant door deze gang van zaken gestigmatiseerd wordt, meent hij dat de rechtbank door deze overweging in strijd heeft gehandeld met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

REDENEN waarom appellant middels deze hoger beroep instelt tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, gedateerd 22 juni 2007, met het verzoek dit beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak geheel te vernietigen met vergoeding van de proceskosten.

Gemachtend,

J. Wattilete
Gemachtigde

Bijlage: uitspraak

De lere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.